

Arrest

nr. 63 584 van 21 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 december 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen X, X, X en hun advocaat P. VANCRAEYNEST, die tevens verschijnt voor X, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Wat betreft V.A..

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en van Armeense origine te zijn.

Op 27 januari 2010 gebeurde er voor uw ogen een moord op vijf à zes meter van jullie winkel. U hoorde stemmen en ging samen met uw neef, T.H.(...) (O.V. 6.644.800), en uw moeder, A.S.(...) (O.V. 6.644.791), naar buiten. U zag twee mannen naar een auto lopen en u zag een derde man met een mes in de buik van jullie buurjongen, S.B.(...), steken. U herkende de zoon van jullie politiechef A.K.(...) als de dader van de steekpartij. U belde een ambulance en de dood van S.B.(...) werd ter plaatse vastgesteld. De politie kwam vijf minuten na de ambulance. U werd samen met uw neef en uw moeder

in de winkel verhoord door twee onderzoeksrechters van het parket die in burger waren. Er werd een PV opgesteld en jullie moesten een handtekening zetten onder jullie verklaringen. U gaf aan dat de zoon van A.K.(...) de dader was. De volgende morgen kwamen drie agenten in uniform van het politiekantoor van jullie wijk Noravesh naar jullie met een zwarte auto (Ziguli). Ze gaven aan dat jullie moesten meegaan. Jullie reden mee in de Ziguli naar het politiekantoor. Uw moeder werd meegenomen naar een andere kamer. U en uw neef werden naar een kamer gebracht waar de politieagenten constant wisselden. Jullie werden door zeker tien personen om de beurt geslagen. Ze stelden vragen en vroegen jullie om jullie verklaringen in te trekken. Jullie stemden hier niet mee in. Ze brachten jullie naar de ruimte waar uw moeder zich bevond. Toen uw moeder jullie zag, viel ze de agenten aan. Ze kreeg een klap met een matras. Daarop bent u flauw gevallen. Ze gooiden water in uw gezicht en u kwam bij. Om drie uur 's nachts werden jullie vrijgelaten. De volgende dag reed u samen met uw neef naar het ziekenhuis van Erebuni. Uw neef had blauwe plekken op heel zijn lichaam, maar niet op zijn gezicht. U had eveneens blauwe plekken op heel uw lichaam. De dokter wou u net beginnen onderzoeken toen uw moeder u belde. Ze vertelde dat de politie was langsgeweest voor een huiszoeking. Ze hadden een wapen ontdekt in een wit laken. De politiemannen stelden een PV op en ze wilden dat uw moeder zou tekenen dat ze een wapen hadden gevonden. Uw moeder tekende niet. Uw haar is uitgevallen omwille van de stress.

U verliet Armenië op 30 januari 2010 en u reisde met het vliegtuig naar Moskou (Russische Federatie). Jullie verbleven in Moskou van 30 januari 2010 tot en met 14 juni 2010. Uw moeder ging in Moskou naar het ziekenhuis waar een röntgenfoto werd genomen.

Vanuit Moskou reisden jullie op 14 juni 2010 zonder persoonlijke controles met een minibus verder richting België. U kwam België binnen op 18 juni 2010 in het gezelschap van uw moeder A.S.(...) (O.V. 6.644.791), in het gezelschap van uw neef T.H.(...) (O.V. 6.644.800), in het gezelschap van jullie minderjarig kind A.S.(...), en in het gezelschap van uw echtgenote S.S.(...) (O.V. 6.644.794), en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 18 juni 2010.

De politie komt nu langs bij uw dochter in Armenië om te vragen waar u bent, en ze hebben zelfs uw schoonzoon bedreigd. Ze zijn nu gevlucht naar Georgië.

B. Motivering

U verklaart tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal dat u problemen kende in Armenië omdat u getuige was van een moord die gepleegd werd door de zoon van de politiechef (CGVS, p. 5 en 6). Er moet echter worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Er moet immers worden opgemerkt dat u op geen enkele manier kan aantonen dat er op 27 januari 2010 daadwerkelijk een moord werd gepleegd voor uw winkel, en dat u daadwerkelijk getuige was van deze moord in Armenië (CGVS, p. 10). Verder geeft u aan dat u op geen enkele manier kan bewijzen dat de zoon van de politiechef de dader was van deze moord (CGVS, p.13).

Er kan dan ook concluderend worden gesteld dat u op geen enkele manier kan aantonen dat u daadwerkelijk getuige was van een moord door de zoon van de politiechef, waardoor u bij een eventuele terugkeer in Armenië problemen zou kunnen ondervinden.

U verklaart verder tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u op 27 januari 2010 werd verhoord door de politie waarbij een PV werd opgesteld (CGVS, p. 7). U geeft verder aan op 28 januari 2010 zwaar geslagen te zijn door de politie (CGVS, p. 9 en 10) en u stelt dat op 29 januari 2010 een huiszoeking bij u thuis werd uitgevoerd waarbij eveneens een PV werd opgesteld (CGVS, p. 11). Ook in dit verband dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele manier kan aantonen dat u daadwerkelijk deze problemen zou hebben gekend. U geeft namelijk aan niet over medische attesten te beschikken (CGVS, p. 12), en u geeft uitdrukkelijk aan niet over een kopie van de PV's te beschikken en evenmin over bewijzen te beschikken dat u daadwerkelijk deze problemen kende en bij een eventuele terugkeer nog problemen zou kennen (CGVS, p. 11 en 12).

Concluderend kan dan ook gesteld worden dat u op geen enkele tastbare manier kan aantonen dat u daadwerkelijk deze problemen kende in Armenië.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit een vergelijking van uw verklaringen met de verklaringen van uw familieleden tegenstrijdigheden blijken die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

Ten eerste verklaart u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat jullie op 27 januari 2010 werden ondervraagd door **2 agenten in burger** die zich voorstelden als **onderzoekers van het parket** (CGVS, p. 7). Uw neef verklaart daarentegen dat jullie verhoord werden door **1 persoon in uniform** die zich voorstelde als **lid van de politie van Erebuni** (CGVS, p. 8). Uw moeder spreekt dan weer van **3 mensen van het parket waarvan 1 in burger en 2 in uniform** (CGVS, p. 6-7). Als uw neef daarmee geconfronteerd werd, antwoordde uw neef dat er verschillende mensen waren met verschillende auto's (CGVS, p. 8).

Gezien het feit dat de aanwezigheid van andere personen niets te maken heeft met de beschrijving van de persoon die de ondervraging heeft uitgevoerd, is deze uitleg onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen. Als uw moeder op haar beurt met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde ze enkel ze het niet weet (CGVS, p. 7).

Gezien het feit dat uw moeder enkel aangeeft het niet te weten, is deze uitleg evenmin voldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ten tweede verklaart u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat jullie de dag na de moord werden **opgehaald door 3 personen in uniform** die jullie **in een wagen naar het politiekantoor** brachten (CGVS, p. 8). Uw neef verklaart daarentegen dat jullie de dag na de moord **zelf naar het politiebureau zijn gegaan** en hij geeft uitdrukkelijk aan dat ze jullie **niet zijn komen halen** (CGVS, p. 8 en 9). Als uw neef daarmee geconfronteerd werd, antwoordde hij dat hij het niet weet (CGVS, p. 9).

Gezien het feit dat uw neef enkel aangeeft het niet te weten, is deze uitleg onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ten derde verklaart u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u en uw neef op het politiekantoor **niet werden geslagen in het bijzijn van uw moeder** (CGVS, p. 10). Uw neef verklaart daarentegen dat jullie **wel werden geslagen in het bijzijn van uw moeder** (CGVS, p. 10). Als uw neef daarmee geconfronteerd werd, antwoordde hij dat dit wel zo was, en het moeilijk te onthouden is (CGVS, p. 10).

Gezien het feit dat uw neef enkel zijn eerdere stelling herhaalt zonder extra informatie toe te voegen, is deze uitleg onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ten vierde verklaart u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat uw **moeder een barst in haar schouderbeen** opliep en dat ze daarom **in Moskou nog naar het ziekenhuis** is geweest (CGVS, p. 10). Uw neef verklaart daarentegen dat **uw moeder geen verwondingen** opliep, en **geen barst in het borstbeen** opliep, en hij geeft aan dat **uw moeder in Moskou niet naar het ziekenhuis** moest (CGVS, p. 11). Als uw neef daarmee geconfronteerd werd, antwoordde hij dat hij het niet weet (CGVS, p. 11).

Gezien het feit dat uw neef enkel aangeeft het niet te weten, is deze uitleg onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ten vijfde verklaart u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u op 27 januari 2010 samen met uw moeder en uw neef de winkel hebt verlaten, en u geeft aan dat **u samen met uw moeder en uw neef de moord voor uw ogen hebt zien gebeuren** (CGVS, p. 5-6). Uw moeder verklaart daarentegen dat **ze de moord niet voor haar ogen heeft zien gebeuren** en de daders niet heeft gezien (CGVS, p. 5). Als uw moeder daarmee geconfronteerd werd, antwoordde ze dat ze de moord niet voor haar ogen heeft zien gebeuren omdat ze later buitenkwam (CGVS, p. 5). Gezien het feit dat uw moeder enkel haar eerdere verklaringen herhaalde, is deze uitleg onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ten zesde verklaart u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat de moordenaars **met een auto** ter plaatse waren, die door de moordenaar zelf na de moord bestuurd werd (CGVS, p. 5, 6 en 7). Uw moeder verklaart daarentegen dat de moordenaars te voet gevlucht zijn (CGVS, p. 6). Als uw moeder daarmee geconfronteerd werd, antwoordde ze dat het niet klopt dat de moordenaars met de auto zijn vertrokken (CGVS, p. 6).

Gezien het feit dat uw moeder enkel haar eerdere verklaringen herhaalde, is deze uitleg onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ten zevende verklaart u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u en uw neef op 28 januari 2010 geslagen werden, en u geeft daarbij aan dat jullie **niet op het gezicht** werden geslagen (CGVS, p. 10 en 11). Uw moeder verklaart daarentegen dat uw neef **blauwe plekken had op zijn gezicht** en een gezwollen hoofd. Ze stelt dat u vol gezwollen dingen op uw hoofd stond omdat **u veel op uw hoofd was geslagen** (CGVS, p. 8 en 9). Als uw moeder daarmee geconfronteerd werd, antwoordde ze dat uw verklaringen niet kloppen (CGVS, p. 9).

Gezien het feit dat uw moeder enkel haar eerdere verklaringen nogmaals bevestigt, is deze uitleg onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

U geeft verder aan tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u uw internationaal paspoort hebt achtergelaten in de wagen van de smokkelaar en daar vergeten bent, waardoor u nu niet meer over een paspoort beschikt (CGVS, p. 4).

Aangaande uw reisroute verklaarde u verder dat u vanuit Moskou (de Russische Federatie) met een minibus richting België bent gereisd, en u stelt dat u zelf geen persoonlijke paspoortcontrole hebt gehad aan de grenzen tussen de Russische Federatie en de Schengenlanden (CGVS, p. 4 en 5). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er quasi zonder uitzondering strenge en persoonlijke paspoortcontroles zijn aan de buitengrenzen van de Schengen-zone. Er kan

dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen.

U geeft verder aan tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet over een visum te beschikken en illegaal gereisd te zijn (zie verklaring DVZ vraag 21-24), en tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal stelt u dan weer dat u niet zeker bent of u al dan niet over een visum beschikte (CGVS, p 4).

Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat u en uw familie wel degelijk over een visum beschikten, dat geldig was van 2 juni 2010 tot 25 juni 2010, hetgeen perfect correspondeert met de periode waarop u de Schengenlanden zou zijn binnengekomen.

Hierover dient te worden opgemerkt dat het zeer onwaarschijnlijk is dat u niet op de hoogte zou zijn van het feit dat u beschikte over een visum. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust uw Armeense paspoort achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over het verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent verborgen te houden.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofd geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat eveneens in de asioldossiers van uw moeder A.S.(...) (O.V. 6.644.791), van uw neef T.H.(...) (O.V. 6.644.800), en van uw echtgenote S.S.(...) (O.V. 6.644.794) werd besloten tot een weigering van de Vluchtelingenstatus en tot een weigering van de Subsidiaire Beschermingsstatus.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (uw rijbewijs, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw echtgenote, de geboorteakte van uw zoon S.(...), uw militair boekje, en uw huwelijksakte) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en de identiteit van uw gezinsleden doch niet met betrekking tot uw concrete problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Wat betreft S.S..

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en van Armeense origine te zijn.

U geeft aan dat al uw problemen verbonden zijn met de problemen van uw echtgenoot A.V.(...) (O.V. 6.644.794), en u geeft aan geen persoonlijke problemen te kennen.

Toen uw familie problemen kende, bevond u zich in een vakantieoord in Tsachkazor met uw zoon. Uw familie wilde u in het begin niets vertellen omdat u nogal snel panikeert. U hebt problemen met de schildklier.

Uw schoonmoeder A.S.(...) (O.V. 6.644.791) vertelde u het verhaal pas 2 maanden geleden.

Op 27/01/2010 waren uw schoonmoeder, uw echtgenoot en de neef van uw echtgenoot T.H.(...) (O.V. 6.644.800) in de winkel aan het werk. Ze hoorden stemmen en uw echtgenoot ging kijken. Hij zag dat iemand een andere jongen neerstak met een mes. Hij belde de ambulance. De politie kwam ook. De jongen was overleden. Uw echtgenoot legde verklaringen af dat de vader de zoon is van de politiechef. Op 28/01/2010 werden uw echtgenoot, uw schoonmoeder, en de neef meegenomen naar het politiebureau met de vraag om hun verklaringen in te trekken. Uw echtgenoot weigerde want het gaat om een weeskind. Ze werden dan vastgehouden bij de politie. Uw schoonmoeder vertelde dat ze geslagen werden. Midden in de nacht werden ze vrijgelaten, maar de politie zei dat ze zouden terugkomen. De volgende morgen gingen uw echtgenoot en zijn neef naar het ziekenhuis. De politie kwam dan naar jullie huis terug. Uw schoonmoeder was alleen thuis. Ze deden een huiszoeking zonder enige documenten te tonen. Ze vonden een pistool in jullie slaapkamer. U vermoedde dat ze het daar zelf gelegd hadden. Ze zeiden dat uw echtgenoot zich zeker moest melden. Uw schoonmoeder werd bang en ze belde uw echtgenoot op. Uw echtgenoot raakte in paniek. Hij zei tegen uw schoonmoeder dat ze alles moest inpakken en naar de luchthaven moest komen. Uw echtgenoot belde u ook op 29/01/2010 en hij zei u dat u naar de luchthaven moest gaan. U schrok, maar uw echtgenoot wilde u geen uitleg geven. U ging met uw zoon naar de luchthaven. Toen jullie daar toekwamen, zag u daar uw schoonmoeder, uw echtgenoot en diens neef.

U verliet Armenië op 30 januari 2010 en u reisde met het vliegtuig naar Moskou (Russische Federatie). Jullie verbleven in Moskou van 30 januari 2010 tot en met 14 juni 2010. Vanuit Moskou reisden jullie op 14 juni 2010 zonder persoonlijke controles met een minibus verder richting België. U kwam België binnen op 18 juni 2010 in het gezelschap van uw schoonmoeder A.S.(...) (O.V. 6.644.791), in het gezelschap van de neef van uw partner T.H.(...) (O.V. 6.644.800), in het gezelschap van jullie minderjarig kind A.S.(...), en in het gezelschap van uw partner A.V.(...) (O.V. 6.644.794), en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 18 juni 2010.

B. Motivering

U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat alle problemen die u kende in Armenië verbonden waren met de problemen van uw echtgenoot A.V.(...) (O.V. 6.644.794), en u stelt uitdrukkelijk dat u zelf geen persoonlijke problemen kende, p.04).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot A.V.(...) (O.V. 6.644.794) door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kan in uw hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Wat betreft S.A..

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en van Armeense origine te zijn.

Op 27 januari 2010 waren uw zoon A.V.(...) (O.V. 6.644.794) en uw neef T.H.(...) (O.V. 6.644.800) getuige van een moord voor de deur van jullie winkel die gepleegd werd door de zoon van de politiechef. U ging wat later buiten en u zag de jongen op de grond liggen. Uw zoon zei dat de moordenaars te voet vertrokken waren. De ambulance kwam. Jullie werden verhoord door drie personen van het parket en er werd een PV opgesteld. De volgende dag kwamen drie personen jullie ophalen, en ze brachten jullie in een zwarte Ziguli (auto) naar het politiebureau. Ze zeiden dat jullie de verklaringen moesten intrekken. Uw zoon en uw neef werden meegenomen naar een andere kamer waar ze werden geslagen. Toen u hen terugzag, wilde u één van de agenten slaan. U kreeg echter een slag met een matras. Daarop viel uw zoon flauw. Uw neef had blauwe plekken op zijn gezicht en zijn hoofd was gezwollen, en uw zoon had veel klappen op zijn gezicht en hoofd gehad waardoor hij vol gezwollen "dingen" op zijn hoofd stond. Ze sloegen uw neef en uw zoon niet in uw bijzijn. U had geen verwondingen. Uw neef en uw zoon gingen naar het ziekenhuis van Erebuni. U hebt hen opgebeld omdat de politie bij jullie thuis was gekomen om een huiszoeking uit te voeren. Ze hadden een pistool gevonden en ze hadden een PV opgesteld. Jullie besloten te vluchten.

U verliet Armenië op 30 januari 2010 en u reisde met het vliegtuig naar Moskou (Russische Federatie). Jullie verbleven in Moskou van 30 januari 2010 tot en met 14 juni 2010. Vanuit Moskou reisden jullie op 14 juni 2010 op illegale wijze met een minibus verder richting België. U kwam België binnen op 18 juni 2010 in het gezelschap van uw zoon A.V.(...) (O.V. 6.644.794), in het gezelschap van de zoon van uw broer T.H.(...) (O.V. 6.644.800), in het gezelschap van jullie minderjarig kleinkind A.S.(...), en in het gezelschap van uw schoondochter S.S.(...) (O.V. 6.644.794), en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 18 juni 2010.

B. Motivering

U verklaart tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal dat u problemen kende in Armenië omdat u getuige was van een moord die gepleegd werd door de zoon van de politiechef (CGVS, p. 4 en 5). Er moet echter worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent uw asielrelaas aannemelijk te maken

Er moet immers worden opgemerkt dat u op geen enkele manier kan aantonen dat er op 27 januari 2010 daadwerkelijk een moord werd gepleegd voor uw winkel, en dat u daadwerkelijk getuige was van deze moord in Armenië (CGVS, p. 9). Verder geeft u aan dat u op geen enkele manier kan bewijzen dat de zoon van de politiechef de dader was van deze moord (CGVS, p. 10). Er kan dan ook

concluderend worden gesteld dat u op geen enkele manier kan aantonen dat u daadwerkelijk getuige was van een moord door de zoon van de politiechef, waardoor u bij een eventuele terugkeer in Armenië problemen zou kunnen ondervinden.

U verklaart verder tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u op 27 januari 2010 werd verhoord door de politie waarbij een PV werd opgesteld (CGVS, p. 6). U geeft verder aan dat uw zoon en uw neef op 28 januari 2010 zwaar geslagen werden door de politie (CGVS, p. 7-9) en u stelt dat op 29 januari 2010 een huiszoeking bij u thuis werd uitgevoerd waarbij eveneens een PV werd opgesteld (CGVS, p. 9-10). Ook in dit verband dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele manier kan aantonen dat u daadwerkelijk deze problemen zou hebben gekend. U geeft namelijk aan niet over medische attesten te beschikken (CGVS, p. 10), en u geeft uitdrukkelijk aan niet over een kopie van de PV's te beschikken en evenmin over bewijzen te beschikken dat u daadwerkelijk deze problemen kende en bij een eventuele terugkeer nog problemen zou kennen (CGVS, p. 10). Concluderend kan dan ook gesteld worden dat u op geen enkele tastbare manier kan aantonen dat u daadwerkelijk deze problemen kende in Armenië.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit een vergelijking van uw verklaringen met de verklaringen van uw familieleden tegenstrijdigheden blijken die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

Ten eerste verklaart uw zoon tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat jullie op 27 januari 2010 werden ondervraagd door **2 agenten in burger** die zich voorstelden als **onderzoeksrechters van het parket** (CGVS, p. 7). Uw neef verklaart daarentegen dat jullie verhoord werden door **1 persoon in uniform** die zich voorstelde als **lid van de politie van Erebuni** (CGVS, p. 8). U spreekt dan weer van **3 mensen van het parket waarvan 1 in burger en 2 in uniform** (CGVS, p. 6-7). Als u daarmee geconfronteerd werd, antwoordde u dat u het niet weet (CGVS, p. 7). Gezien het feit dat u enkel aangeeft het niet te weten, is deze uitleg evenmin voldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ten tweede verklaart u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat jullie de dag na de moord werden **opgehaald door 3 personen** die jullie **in een wagen naar het politiekantoor** brachten (CGVS, p. 7). Uw neef verklaart daarentegen dat jullie de dag na de moord **zelf naar het politiebureau zijn gegaan** en hij geeft uitdrukkelijk aan dat ze jullie **niet zijn komen halen** (CGVS, p. 8 en 9). Als u daarmee geconfronteerd werd, antwoordde u dat ze jullie wel degelijk kwamen halen (CGVS, p. 7). Gezien het feit dat u enkel uw eerdere verklaringen herhaalt, is deze uitleg onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ten derde verklaart u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat uw zoon en uw neef op het politiekantoor **niet werden geslagen in uw bijzijn** (CGVS, p. 8). Uw neef verklaart daarentegen dat hij en uw zoon **wel werden geslagen in uw bijzijn** (CGVS, p. 10). Als u daarmee geconfronteerd werd, antwoordde u dat de verklaringen van uw neef niet kloppen (CGVS, p. 8). Gezien het feit dat u enkel zijn stelling ontkent, is deze uitleg onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ten vierde verklaart uw zoon tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u **een barst in uw schouderbeen** opliep en dat u daarom **in Moskou nog naar het ziekenhuis** bent geweest (CGVS, p. 9-10). U verklaart daarentegen dat u **geen verwondingen** opliep (CGVS, p. 8). Als u daarmee geconfronteerd werd, antwoordde u dat de verklaringen van uw zoon niet kloppen (CGVS, p. 8). Gezien het feit dat u enkel aangeeft dat de verklaringen van uw zoon niet kloppen, is deze uitleg onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ten vijfde verklaart uw zoon tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat hij op 27 januari 2010 samen met u en jullie neef de winkel heeft verlaten, en hij geeft aan dat **hij samen met u en jullie neef de moord voor zijn ogen heeft zien gebeuren** (CGVS, p. 5-6). U verklaart daarentegen dat **u de moord niet voor uw ogen hebt zien gebeuren** en de daders niet hebt gezien (CGVS, p. 4-5). Als u daarmee geconfronteerd werd, antwoordde u dat u de moord niet voor uw ogen hebt zien gebeuren omdat u later buitenkwam (CGVS, p. 5). Gezien het feit dat u enkel uw eerdere verklaringen herhaalde, is deze uitleg onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ten zesde verklaart uw zoon tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat de moordenaars **met een auto** ter plaatse waren, die door de moordenaar zelf na de moord bestuurd werd (CGVS, p. 5, 6 en 7). U verklaart daarentegen dat de moordenaars te voet gevlucht zijn (CGVS, p. 6). Als u daarmee geconfronteerd werd, antwoordde u dat het niet klopt dat de moordenaars met de auto zijn vertrokken (CGVS, p. 6). Gezien het feit dat u enkel uw eerdere verklaringen herhaalde, is deze uitleg onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ten zevende verklaart uw zoon tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat hij en zijn neef op 28 januari 2010 geslagen werden, en uw zoon geeft daarbij aan dat ze **niet op het gezicht** werden geslagen (CGVS, p. 10 en 11). U verklaart daarentegen dat uw neef **blauwe plekken had op zijn gezicht** en een gezwollen hoofd, en u stelt dat uw zoon vol gezwollen dingen op zijn hoofd stond omdat **hij veel op het hoofd was geslagen** (CGVS, p. 8 en 9). Als u daarmee geconfronteerd

werd, antwoordde u dat de verklaringen van uw zoon niet kloppen (CGVS, p. 9). Gezien het feit dat u enkel uw eerdere verklaringen nogmaals bevestigt, is deze uitleg onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

U geeft verder aan tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u uw internationaal paspoort bij de smokkelaar hebt achtergelaten, waardoor u nu niet meer over een paspoort beschikt (CGVS, p. 3). Aangaande uw reisroute verklaarde u verder dat u vanuit Moskou (de Russische Federatie) met een minibus richting België bent gereisd, en u stelt dat u zelf geen persoonlijke paspoortcontrole hebt gehad aan de grenzen tussen de Russische Federatie en de Schengenlanden (CGVS, p. 4). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er quasi zonder uitzondering strenge en persoonlijke paspoortcontroles zijn aan de buitengrenzen van de Schengen-zone. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen.

U geeft verder aan tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet over een visum te beschikken en illegaal gereisd te zijn (zie verklaring DVZ, vraag 21-24), en tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal stelt u dat u absoluut zeker bent dat er geen visum in uw paspoort stond (CGVS, p. 3). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat u en uw familie wel degelijk over een visum beschikten, dat geldig was van 1 juni 2010 tot 24 juni 2010, hetgeen perfect correspondeert met de periode waarop u de Schengenlanden zou zijn binnengekomen. Hierover dient te worden opgemerkt dat het zeer onwaarschijnlijk is dat u niet op de hoogte zou zijn van het feit dat u beschikte over een visum. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust uw Armeens paspoort achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over het verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent verborgen te houden.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofdte geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat eveneens in de asioldossiers van uw zoon A.V.(...) (O.V. 6.644.794), van de zoon van uw broer T.H.(...) (O.V. 6.644.800), en van uw schoondochter S.S.(...) (O.V. 6.644.794) werd besloten tot een weigering van de Vluchtelingenstatus en tot een weigering van de Subsidiaire Beschermingsstatus.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde geboorteakte bevat informatie met betrekking tot uw identiteit doch niet met betrekking tot uw concrete problemen. Derhalve wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Wat betreft H.T..

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en van Armeense origine te zijn.

Op 27 januari 2010 hebt u samen met uw tante A.S.(...) (O.V. 6.644.791) en uw neef A.V.(...) (O.V. 6.644.794) een moord zien gebeuren voor jullie winkel. U zag twee mannen weglopen. De derde man, de zoon van de politiechef, stak jullie buurjongen S.(...) neer met een mes. S.(...) stierf ter plaatse. De politie en de ambulance kwamen. De daders reden weg met de auto. Jullie werden alle drie (u, uw neef en uw tante) samen verhoord door één persoon van de politie van Erebuni in uniform, en er werd een PV opgesteld die jullie alle drie moesten tekenen. De volgende dag zijn jullie zelf naar de politie gestapt. U en uw neef werden er geslagen. Jullie stemden er niet mee in om jullie eerdere verklaring in te trekken. Ze hebben uw arm gebroken tussen de deur. Ze gaven uw tante een klap met een matras op haar schouder. Daarop verloor uw neef het bewustzijn. Ze sloegen jullie ook in het bijzijn van uw tante. Uw tante liep geen verwondingen op. U ging samen met uw neef naar het ziekenhuis van Erebuni. Jullie hadden blauwe plekken op jullie lichaam, maar geen verwondingen op het gezicht. Toen jullie zich geregistreerd hadden bij de dokter belde uw tante dat de politie thuis was geweest en dat ze een wapen hadden gevonden. De politiemannen hadden een PV opgesteld en ze wilden dat uw tante tekende dat ze dat wapen hadden gevonden en meegenomen. Ze weigerde dit te doen. Jullie besloten te vluchten.

U verliet Armenië op 30 januari 2010 en u reisde met het vliegtuig naar Moskou (Russische Federatie). Jullie verbleven in Moskou van 30 januari 2010 tot en met 14 juni 2010. Vanuit Moskou reisden jullie op 14 juni 2010 op illegale wijze met een minibus verder richting België. U kwam België binnen op 18 juni 2010 in het gezelschap van uw neef A.V.(...) (O.V. 6.644.794), in het gezelschap van uw tante A.S.(...) (O.V. 6.644.791), in het gezelschap van het minderjarig kind van uw neef A.S.(...), en in het gezelschap van de vrouw van uw neef S.S.(...) (O.V. 6.644.794), en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 18 juni 2010.

B. Motivering

U verklaart tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal dat u problemen kende in Armenië omdat u getuige was van een moord die gepleegd werd door de zoon van de politiechef (CGVS, p. 4 en 5). Er moet echter worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Er moet immers worden opgemerkt dat u op geen enkele manier kan aantonen dat er op 27 januari 2010 daadwerkelijk een moord werd gepleegd voor uw winkel, en dat u daadwerkelijk getuige was van deze moord in Armenië (CGVS, p. 10). Verder geeft u aan dat u op geen enkele manier kan bewijzen dat de zoon van de politiechef de dader was van deze moord (CGVS, p.13). Er kan dan ook concluderend worden gesteld dat u op geen enkele manier kan aantonen dat u daadwerkelijk getuige was van een moord door de zoon van de politiechef, waardoor u bij een eventuele terugkeer in Armenië problemen zou kunnen ondervinden.

U verklaart verder tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u op 27 januari 2010 werd verhoord door de politie waarbij een PV werd opgesteld (CGVS, p. 7). U geeft verder aan op 28 januari 2010 zwaar geslagen te zijn door de politie (CGVS, p. 9 en 10) en u stelt dat op 29 januari 2010 een huiszoeking bij uw tante thuis werd uitgevoerd waarbij eveneens een PV werd opgesteld (CGVS, p. 11 en 12). Ook in dit verband dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele manier kan aantonen dat u daadwerkelijk deze problemen zou hebben gekend. U geeft namelijk aan niet over medische attesten te beschikken (CGVS, p. 12), en u geeft uitdrukkelijk aan niet over een kopie van de PV's te beschikken en evenmin over bewijzen te beschikken dat u daadwerkelijk deze problemen kende en bij een eventuele terugkeer nog problemen zou kennen (CGVS, p. 12 en 13). Concluderend kan dan ook gesteld worden dat u op geen enkele tastbare manier kan aantonen dat daadwerkelijk deze problemen kende in Armenië.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit een vergelijking van uw verklaringen met de verklaringen van uw familieleden tegenstrijdigheden blijken die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnen.

Ten eerste verklaart uw neef tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat jullie op 27 januari 2010 werden ondervraagd door **2 agenten in burger** die zich voorstelden als **onderzoeksrechters van het parket** (CGVS, p. 7). U verklaart daarentegen dat jullie verhoord werden door **1 persoon in uniform** die zich voorstelde als **lid van de politie van Erebuni** (CGVS, p. 8). Uw tante spreekt dan weer van **3 mensen van het parket waarvan 1 in burger en 2 in uniform** (CGVS, p. 6-7). Als u daarmee geconfronteerd werd, antwoordde u dat er verschillende mensen waren met verschillende auto's (CGVS, p. 8). Gezien het feit dat de aanwezigheid van andere personen niets te maken heeft met de beschrijving van de persoon die de ondervraging heeft uitgevoerd, is deze uitleg onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen. Als uw tante op haar beurt met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde ze enkel dat ze het niet weet (CGVS, p. 6). Gezien het feit dat uw tante enkel aangeeft het niet te weten, is deze uitleg evenmin voldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ten tweede verklaart uw neef tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat jullie de dag na de moord werden **opgehaald door 3 personen in uniform** die jullie **in een wagen naar het politiekantoor** brachten (CGVS, p. 8). U verklaart daarentegen dat jullie de dag na de moord **zelf naar het politiebureau zijn gegaan** en u geeft uitdrukkelijk aan dat ze jullie **niet zijn komen halen** (CGVS, p. 8 en 9). Als u daarmee geconfronteerd werd, antwoordde u dat u het niet weet (CGVS, p. 9). Gezien het feit dat u enkel aangeeft het niet te weten, is deze uitleg onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ten derde verklaart uw neef tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat hij en u op het politiekantoor **niet werden geslagen in het bijzijn van zijn moeder** (CGVS, p. 10). U verklaart daarentegen dat jullie **wel werden geslagen in het bijzijn van zijn moeder** (CGVS, p. 10). Als u daarmee geconfronteerd werd, antwoordde u dat dit wel zo was, en het moeilijk te onthouden is (CGVS, p. 10). Gezien het feit dat u enkel uw eerdere stelling herhaalt zonder extra informatie toe te voegen, is deze uitleg onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ten vierde verklaart uw neef tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat zijn **moeder een barst in haar schouderbeen** opliep en dat ze daarom **in Moskou nog naar het ziekenhuis** is geweest (CGVS, p. 9-10). U verklaart daarentegen dat **zijn moeder geen verwondingen** opliep, en **geen barst in het borstbeen** opliep, en u geeft aan dat **zijn moeder in Moskou niet naar het ziekenhuis** moest (CGVS, p. 11). Als u daarmee geconfronteerd werd, antwoordde u dat u het niet weet (CGVS, p. 11). Gezien het feit dat u enkel aangeeft het niet te weten, is deze uitleg onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ten vijfde verklaart u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u op 27 januari 2010 **samen met uw tante en uw neef de moord voor uw ogen hebt zien gebeuren** (CGVS, p. 4). Uw tante verklaart daarentegen dat **ze de moord niet voor haar ogen heeft zien gebeuren** en de daders niet heeft gezien (CGVS, p. 4-5). Als uw tante daarmee geconfronteerd werd, antwoordde ze dat ze de moord niet voor haar ogen heeft zien gebeuren omdat ze later buitenkwam (CGVS, p. 5). Gezien het feit dat uw tante enkel haar eerdere verklaringen herhaalde, is deze uitleg onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ten zesde verklaart u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat de moordenaars **met een auto** ter plaatse waren, en weggevlucht zijn (CGVS, p. 6 en 7). Uw tante verklaart daarentegen dat de moordenaars te voet gevlucht zijn (CGVS, p. 6). Als uw tante daarmee geconfronteerd werd, antwoordde ze dat het niet klopt dat de moordenaars met de auto zijn vertrokken (CGVS, p. 6). Gezien het feit dat uw tante enkel haar eerdere verklaringen herhaalde, is deze uitleg onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ten zevende verklaart u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u en uw neef op 28 januari 2010 geslagen werden, en u geeft daarbij aan dat jullie **geen verwondingen op het gezicht** hadden (CGVS, p. 11). Uw tante verklaart daarentegen dat u **blauwe plekken had op uw gezicht** en een gezwollen hoofd, en ze stelt dat uw neef vol gezwollen dingen op zijn hoofd stond omdat **hij veel op zijn hoofd was geslagen** (CGVS, p. 8 en 9). Als uw tante daarmee geconfronteerd werd, antwoordde ze dat de verklaringen van uw neef niet kloppen (CGVS, p. 9). Gezien het feit dat uw tante enkel haar eerdere verklaringen nogmaals bevestigt, is deze uitleg onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

U geeft verder aan tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u uw internationaal paspoort hebt achtergelaten bij de smokkelaar, waardoor u nu niet meer over een paspoort beschikt (CGVS, p. 3). Aangaande uw reisroute verklaarde u verder dat u vanuit Moskou (de Russische Federatie) met een minibus richting België bent gereisd, en u stelt dat u zelf geen persoonlijke paspoortcontrole hebt gehad aan de grenzen tussen de Russische Federatie en de Schengenlanden (CGVS, p. 3-4). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er quasi zonder uitzondering strenge en persoonlijke paspoortcontroles zijn aan de buitengrenzen van de Schengen-zone. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen.

U geeft verder aan tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet over een visum te beschikken en illegaal gereisd te zijn (zie verklaring DVZ vraag 21-24), en tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal stelt u dan weer dat u niet weet of u al dan niet over een visum beschikte (CGVS, p. 4). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat u en uw familie wel degelijk over een visum beschikten, dat geldig was van 1 juni 2010 tot 24 juni 2010, hetgeen perfect correspondeert met de periode waarop u de Schengenlanden zou zijn binnengekomen. Hierover dient te worden opgemerkt dat het zeer onwaarschijnlijk is dat u niet op de hoogte zou zijn van het feit dat u beschikte over een visum. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust uw Armeens paspoort achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over het verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent verborgen te houden.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofde geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat eveneens in de asioldossiers van uw neef A.V.(...) (O.V. 6.644.794), van uw tante A.S.(...) (O.V. 6.644.791), en van de vrouw van uw neef S.S.(...) (O.V. 6.644.794) werd besloten tot een weigering van de Vluchtelingenstatus, en tot een weigering van de Subsidiaire Beschermingsstatus.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (uw geboorteakte en uw rijbewijs) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit doch niet met betrekking tot uw concrete problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 30 december 2010 aan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met hun situatie in Armenië; ze hadden er een normaal en welstellend bestaan en hadden bijgevolg geen enkele reden behalve dan omdat hun leven werkelijk bedreigd was, om deze financieel vaste en geruststellende situatie te verlaten om naar België te komen waar hun situatie heel onzeker is.

Verder wijzen ze er op dat ze door de politie in hun land ondervraagd en mishandeld werden opdat ze hun verklaringen zouden wijzigen; dit in acht genomen gingen ze uiteraard geen afschrift van deze processen-verbalen ontvangen.

Verzoekers laten gelden dat de commissaris-generaal blijk moet geven van enige meegaandheid wat betreft zijn eis tot het bijbrengen van bewijzen. Ze merken op dat ze bij hun verzoekschrift twee getuigschriften voegen die ze na hun verhoor op het Commissariaat-generaal ontvangen hebben.

Aangaande de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden, wordt opgemerkt dat één van de verzoekers, H.T., bijzonder getraumatiseerd is door de gebeurtenissen die hij in zijn land van herkomst meemaakte. Er wordt aangevoerd dat hij slaapmiddelen neemt die zijn vermogen qua overdenking, concentratie en beoordeling, evenals zijn vermogen tot herinnering van de feiten, ontzettend aantasten.

De tegenstrijdigheden kunnen volgens verzoekers aldus verklaard worden door diens psychologische problemen. Ze stellen dat eerstdaags voor H.T. een medisch getuigschrift ingediend zal worden.

Wat betreft de ondervraging op 27 januari 2010 laten verzoekers gelden dat uit hun verklaringen blijkt dat die dag talrijke personen ter plaatse gekomen zijn en er aldus veel heen-en-weergeloop was. Verzoeker laten gelden in hun verzoekschrift dat in werkelijkheid twee personen in burgerkledij zich wel degelijk aangemeld hebben als onderzoekers van het parket en dat een agent in uniform het verhoor nu en dan bijgewoond heeft. Volgens hen is deze tegenstrijdigheid trouwens niet relevant.

Aangaande de ondervraging op 28 januari 2010 wordt gesteld dat de toestand van verzoeker H.T. ook deze verwarring verklaart. Overigens wordt er op gewezen dat verzoekster S.A., de moeder van verzoeker V.A., de verklaringen van haar zoon, H.T., bevestigt.

Aangevoerd wordt dat verzoeker H.T. deze gebeurtenissen in zijn geest vermengd heeft, wat hem niet kan aangerekend worden gezien hij door verschillende politieagenten geslagen werd.

Betreffende de kwetsuur van S.A., wordt aangevoerd dat uit de verklaringen van H.T. duidelijk blijkt dat hij het voorval toen hij zich met V.A. naar het ziekenhuis van Erebuni begaf, en het voorval toen S.A. naar het ziekenhuis van Moskou gegaan is, door elkaar haalt.

Dit is volgens hen niet verwonderlijk gezien terwijl H.T. van het vervolg van hun ondervraging van 28 januari 2010 sprak, de met het verhoor belaste ambtenaar hem gevraagd heeft of zijn tante in het ziekenhuis in Armenië of in de Russische Federatie gehospitaliseerd geweest was.

Verzoeker S.A. geeft in het verzoekschrift toe dat zij geen kwetsuren opgelopen heeft die dringende zorgen in het ziekenhuis van Erebuni vereisten, maar wijst er op dat zij bevestigd heeft dat zij zich naar het ziekenhuis van de Russische Federatie had moeten begeven om er een radiografie te laten nemen. Volgens haar betekent dit dat gezien zij een radiografie moest laten nemen, de artsen uiteraard veronderstelden dat zij aan een breuk leed. Verzoekers menen dat er bijgevolg geen tegenstrijdigheid bestaat tussen de verklaringen van V.A. en S.A..

Aangaande de moord van de buurman, laat verzoeker V.A. gelden dat hij niet verklaard heeft dat ze alle drie samen naar buiten gekomen zijn; zijn moeder heeft gezegd dat zij enkele ogenblikken later naar buiten gegaan is. Van een tegenstrijdigheid is ook hier volgens verzoeker geen sprake.

Verder maken ze gewag van een vertalingsprobleem.

Aangezien S.A. niet aanwezig was bij de moord en aldus de moordenaars niet heeft gezien, was het voor haar eveneens onmogelijk hun vervoermiddel te zien. Zij voert aan dat zij de informatie die haar zoon haar gegeven had, niet goed begrepen heeft.

Betreffende de incoherente verklaringen rond de kwetsuren van H.T., stellen verzoekers dat dit een interpretatieprobleem betreft. S.A. geeft toe dat zij verklaard had dat zij een blauwe plek onder het oog van haar neef gezien had en heeft hieruit afgeleid dat hij op het hoofd geslagen werd.

Verzoekers stellen wat betreft de reisomstandigheden, dat de commissaris-generaal er niet mag van uitgaan dat hetgeen in theorie moet gebeuren, i.e. de persoonlijke controles, in de praktijk altijd plaatsvindt. Het argument van de commissaris-generaal is volgens verzoekers overigens niet houdbaar gezien, zo ze beweren, een interne nota van het Commissariaat-generaal oplegt dit type-argument niet meer aan te halen in de weigeringsbeslissingen.

Verzoekers wijzen er op dat hun reis geregeld werd door een mensensmokkelaar die al hun documenten in handen had en dat het niet mag uitgesloten worden dat deze persoon voor hen een visa aangevraagd heeft. Ze benadrukken dat ze geenszins de bedoeling hadden de Belgische overheden te bedriegen.

Verzoekers vragen van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vragen ze de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier voor verder onderzoek terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Waar verzoekers beweren dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met hun situatie, merkt de Raad op dat een "*financiële vaste en geruststellende situatie*" in het land van herkomst irrelevant is voor de beoordeling van een vrees vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. De commissaris-generaal neemt hierbij zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker.

In casu oordeelde de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekers gezien verscheidene tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker, V.A. en de verklaringen afgelegd door zijn moeder, S.A. en zijn neef, H.T. met betrekking tot kernelementen van het relaas, mede ook gelet op het ontbreken van enig begin van bewijs en rekening

houdend met verzoekers ongeloofwaardige verklaringen betreffende zijn binnenkomst in de Schengenzone.

2.5. Verzoekers slagen er niet in om deze motivering ter zake in de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad stelt immers vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen argumenten opwerpen die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Waar ze aanvoeren dat H.T. bijzonder getraumatiseerd is door de gebeurtenissen die hem in zijn land zijn overkomen, benadrukt de Raad dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Waar aangevoerd wordt dat H.T. kampt met psychologische problemen en slaapmiddelen neemt die zijn vermogen en concentratie aantasten, stelt de Raad vast dat dit geenszins blijkt uit het administratief dossier. Immers, wanneer verzoekers tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werden geconfronteerd met de afwijkende verklaringen afgelegd door hun neef, hebben ze nooit melding gemaakt van het feit dat hun neef zou getraumatiseerd zijn, psychologische problemen kent of met concentratie- en geheugenstoornissen kampt. Ook H.T. zelf noch diens raadsman, hebben hier voordien tijdens de procedure ooit enige opmerking over gemaakt.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers geen enkel medisch attest hebben voorgelegd ter staving van de beweerde psychologische problemen en geheugenstoornissen van hun neef. De Raad neemt derhalve deze problemen niet aan ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Verder beperken verzoekers er zich toe de motieven in de bestreden beslissing betreffende de ondervraging van 27 en 28 januari 2010, de verwonding van S.A., de moord van hun buurman en de kwetsuren van H.T., te betwisten of te vergoelijken, zonder concrete, aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen.

Van verzoekers mag verwacht worden dat ze tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielrelaas en de aanleiding waren tot hun vertrek uit zijn land van herkomst.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers hun relaas niet voor waar worden aangenomen.

2.6. Waar verzoekers opwerpen dat de politieagenten hen uiteraard geen afschrift van de processen-verbaal gingen overmaken gezien ze door hen ondervraagd en mishandeld werden opdat ze hun verklaringen zouden wijzigen en stellen dat van de commissaris-generaal toch enige meegaandheid in de bewijsvoering kan worden verwacht, wijst de Raad er op dat verklaringen op zich inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling, doch op voorwaarde dat de verklaringen mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en in het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen is dit in casu geenszins het geval.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissingen dat verzoekers er niet alleen niet in geslaagd zijn enig begin van bewijs omtrent hun bij de politie afgelegde verklaringen voor te leggen, ze kunnen evenmin aantonen dat er voor hun winkel een moord heeft plaatsgevonden en de zoon van de politiechef de dader was, noch medische attesten voorleggen die de door hen aangehaalde problemen kunnen staven.

De bewering van verzoekers dat de agenten geen processen-verbaal gaan uitreiken met een inhoud die zich tegen hen keert, verklaart de afwezigheid niet van andere stavingstukken met betrekking tot de voorgehouden feiten.

In acht genomen wat voorafgaat, kan worden besloten dat verzoekers tekortschieten in de bewijslast die in beginsel op de asielzoeker rust en deze in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt.

Verzoekers tonen inderdaad op geen enkele manier aan dat ze daadwerkelijk deze problemen kenden in hun land van herkomst.

Verzoekers maken in hun verzoekschrift melding van twee getuigschriften die ze na hun verhoor op het Commissariaat-generaal in bezit kregen. Deze stukken zijn evenwel niet terug te vinden in het administratief dossier. Er wordt evenmin verduidelijkt over welke stukken het gaat, er wordt niet vermeld op welke manier deze werden ontvangen, noch wordt aangegeven hoe deze de motivering van de bestreden beslissing zouden kunnen weerleggen.

Dat verzoeker zou hebben vernomen dat hij nog steeds wordt gezocht, is een loutere bewering die hij evenmin aan de hand van enig objectief gegeven aantoont.

Betreffende verzoekers verwijzing naar de proceduregids, merkt de Raad op dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.7. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat aan de buitengrenzen van de Schengenzone strenge en persoonlijke paspoortcontroles plaatsvinden. De commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers die vanuit de Russische Federatie met een minibus de Schengenzone binnen reisden, geen persoonlijke paspoortcontrole zouden hebben ondergaan.

Het enkele verweer van verzoekers dat de commissaris-generaal niet kan stellen dat hetgeen in theorie moet gebeuren ook effectief plaatsvindt in de praktijk, is niet dienstig om voormelde objectieve informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, te ontkrachten. Dat een interne nota van de commissaris-generaal het gebruik van dergelijke argumenten in de motivering wil tegengaan, is niet meer dan een blote bewering; verzoeker verduidelijkt nergens over welke nota hij het heeft. Ook dit verweer wordt niet aangenomen.

De bewering van verzoekers dat de smokkelaar een visum zou hebben aangevraagd zonder dat ze hiervan op de hoogte zijn, kan evenmin worden aanvaard. Verweerder merkt in zijn nota terecht op dat gezien het niet geloofwaardig is dat verzoekers zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengenzone zouden zijn binnen gereisd, het eveneens ongeloofwaardig is dat ze niet zouden weten dat er een visum in hun paspoort stond, te meer daar de geldigheidsduur van dit visum correspondeerde met de periode waarin verzoekers de Schengenzone binnen kwamen. De commissaris-generaal kon dan ook, rekening houdend met wat voorafgaat, terecht vermoeden dat verzoekers bewust hun paspoort achterhouden.

Duidelijkheid verschaffen omtrent de reisweg en de gebruikte documenten is immers van primordiaal belang voor een correct onderzoek naar de gegronde vrees. Het internationale paspoort is, indien een asielzoeker de waarheid omtrent zijn vluchtrelaas en vlucht spreekt, een doorslaggevend element en objectief bewijs waarmee deze bepaalde verklaringen zwart op wit kan staven en zodoende zijn vrees aannemelijk kan maken.

Door opzettelijk dit document achter te houden voor de asielinstanties en daarenboven een fictieve reisweg en fictieve reisdata op te geven ondergraaft verzoeker zijn algemene geloofwaardigheid.

Het voordeel van de twijfel kan evenwel slechts worden verleend indien men overtuigd is van de algemene geloofwaardigheid van de asielzoeker, quod non in casu.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, hecht de Raad geen geloof het asielrelaas van verzoekers; de Raad schaart zich achter de bestreden beslissingen.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Derhalve kan van verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden erkend.

2.9. Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Derhalve kan aan verzoekers ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet worden toegekend.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE